

Kayıp Çoraplar

Yavuz DEMİRKIRAN

Kayıp oraplar

Yavuz DEMİRKİRAN

Henry yedi yaşındaydı; dağınık koyu kahverengi saçları tutam tutam dikilirdi ve ön dişleri eksik bir gülümsemesi vardı. Her cumartesi annesine çamaşırları ayırmada yardım ederdi. Ve her cumartesi garip bir şey olurdu. Bir çorap—sadece bir tane —her zaman kaybolurdu. Bir çift değil. Sadece bir yalnız çorap. Henry yığına baktı. Nereye gidebilirdi ki?

Henry yatağın altına, kanepenin arkasına, hatta kırmızı spor ayakkabılarının içine baktı. Kayıp çorap yoktu. Annesine sordu ama annesi sadece omuz silkti. "Çoraplar kaybolur," dedi. "Bu bir çamaşır gizemi." Henry gizemlere inanmazdı. O cevaplara inanırdı. Bu yüzden bir plan yaptı. Bu cumartesi çamaşır makinesinin yanına saklanıp izleyecekti. Çamaşır gizemini sonunda çözecekti.

Cumartesi geldi. Henry en parlak sarı tişörtünü ve en uyumsuz çoraplarını giydi—biri mavi, biri yeşil. Çamaşır makinesi son sıkımını gürültüyle bitirene kadar bekledi. Sonra bir havlu sepetinin arkasına saklandı. Çamaşır odası sessizdi. Fazla sessiz. Aniden duvarın yanında minik bir ışık titredi. Henry emekleyerek yaklaştı. Makinenin arkasında minik bir kapı vardı. Avucundan büyük değildi.

Minik kapı yumuşak altın bir ışıkla parlıyordu. Henry derin bir nefes aldı ve içeri baktı. Önünde koca bir minyatür dünya uzanıyordu! Çoraplardan yapılmış küçük evler kıvrımlı bir sokağın iki yanında sıralanmıştı. Çorap ağaçlar rüzgârda sallanıyordu. Minik yaratıklar düğmeler ve iplikler taşıyarak oradan oraya koşuşturuyordu. Henry'nin ağzı açık kaldı. Çorap Şehri'ni bulmuştu!

Tüylü beyaz saçlı ve yuvarlak siyah düğme gözlü minik bir yaratık öne çıktı. Pelerin gibi çizgili bir çorap giymiş, şapka gibi bir yüksük takmıştı. "Çorap Şehri'ne hoş geldin!" dedi. "Ben Pip, belediye başkanı. Sen çamaşırdan gelen çocuk olmalısın." Henry şaşkınlıktan konuşamayarak başını salladı. Pip gülümsedi. "Çoraplarını ödünç alıyorduk. Umarım aldırılmazsın."

Henry cevap veremeden, iki topuz yapılmış kıvrıcık siyah saçlı küçük bir yaratık hoplayarak yanlarına geldi. Pembe bir çoraptan yapılmış oyuncak bebek boyunda bir elbise giymiş, şişe kapağından bir çanta taşıyordu. "Merhaba! Ben Mabel!" dedi. "Sen çok büyüksün! Ayakkabılarına bak!" Henry'nin elini tutup onu sokaktan aşağı çekti. "Hadi! Sana her şeyi göstereceğim!"

Mabel, Henry'ye çorapların nasıl battaniyeye dnstğn gösterdi. "Hava soğuk olduğunda onların altına sokuluruz," diye açıkladı. Ona mavi çoraplardan yapılmış, kapısı kırmızı çoraptan bir ev gösterdi. "Topuk kısımlarını pencere olarak kullanıyoruz!" diye kıkırdadı. Sonra bayrak gibi asılmış rengârenk çoraplar sırasını işaret etti. "Bunlar ss için. Ne kadar güzeller, değil mi?" Henry başını salladı. Kayıp oraplarının şaşırtıcı amaçları vardı.

Ama Çorap Şehri'nde her şey neşeli değildi. Belediye başkanı Pip endişeli görünüyordu. "Bir sorunumuz var," dedi. "Çorapları her şey için kullanıyoruz. Ama artık eşleşen çiftlerimiz tükeniyor. Çiftler olmadan battaniye ya da ev yapamayız. Yardımına ihtiyacımız var, Henry." Henry tutam tutam saçlarını kaşıdı. Ne yapabilirdi ki?

Pip, Henry'yi küçük bir atölyeye götürdü. İçeride, ince gri saçlı ve yuvarlak gözlüklü yaşlı bir yaratık örgü örüyordu. Ceketini birbirinden farklı çoraplardan yamalıydı. "Bu Büyükbaba Yün," dedi Pip. "O bizim baş örgücümüzdür." Büyükbaba Yün başını kaldırıp gözlerini kıstı. "Ah, bir ziyaretçi!" dedi. "Korkarım yünümü yine nereye koyduğumu unuttum."

Henry atölyeye baktı. Her yerde tek çoraplardan yığınlar vardı. "Neden uyumsuz çorapları kullanmıyorsunuz?" diye sordu. "Hâlâ işe yarıyorlar!" Mabel başını yana eğdi. "Ama eşleşmiyorlar," dedi. "Ee?" dedi Henry. "Renkliler! Yeni şeyler yapabilirsiniz." Büyükbaba Yün'ün gözleri parladı. "Çocuk haklı!" dedi. "Alışkanlıklarımıza saplanıp kalmışız."

Büyükbaba Yün kırmızı bir çorapla mavi bir çorap aldı. "Ya onları birbirine dikersek?" dedi. "Büyük bir battaniye yapabiliriz!" Mabel ellerini çırpı. "Ve onları şekillere kesebiliriz!" diye haykırdı. "Çiçekler! Yıldızlar!" Pip gülümsedi. "Bütün kasaba için yamalı bir yorgan yapabiliriz!" Henry sırtı. "Evden daha çok çorap getirebilirim," dedi. "Eşi olmayanlardan."

Çorap Şehri'ndeki herkes birlikte çalıştı. Henry çekmecesinden bir torba uyumsuz çorap getirdi. Mabel onları karelere kesti. Büyükbaba Yün onları dev bir yorgana dikti. Pip sokaklara rengârenk çorap bayrakları asmak için bir ekip kurdu. Bütün kasaba heyecanla uğulduyordu. En minik yaratıklar bile iğnelere iplik geçirerek yardım etti. Çorap Şehri hiç bu kadar meşgul—ya da bu kadar mutlu—olmamıştı.

Yorgan bittiğinde kasaba meydanını bir gökkuşağı gibi kapladı. Yaratıklar sevinçle bağırdı. "Bu şimdiye kadar yaptığımız en güzel şey!" dedi Mabel. Büyükbaba Yün, Henry'nin elini okşadı. "Bize işe yaramaz gibi görünen şeylerin şaşırtıcı amaçları olabileceğini gösterdin," dedi. "Teşekkürler, Henry." Pip, Henry'ye minik bir çorap rozeti verdi. "Çorap Şehri'nde her zaman hoş karşılanacaksın."

Henry yeni arkadaşlarına veda etti. Minik kapıdan emekleyerek çamaşır odasına geri döndü. Her şey aynı görünüyordu ama Henry kendini farklı hissediyordu. Uyumsuz çoraplarına baktı ve gülümsedi. O günden sonra kayıp çoraplar için hiç endişelenmedi. Onların Çorap Şehri'nde güvende olduklarını, harika şekillerde işe yaradıklarını biliyordu.

Ertesi cumartesi Henry yine çamaşırları ayırdı. Annesi tek bir çorabı havaya kaldırdı. "Bir tane daha gitti!" dedi. Henry sadece ön dişleri eksik gülümsemesiyle sırıttı. "Sorun değil, anne," dedi. "Muhtemelen bir maceraya çıkmıştır." Annesi güldü. "Sen komik bir çocuksun, Henry." Ama Henry bir sır biliyordu. Sırlar da eğlenenin en güzelidir.

Bazen Henry yastığında hâlâ minik bir çorap bulur—Çorap Şehri'nden bir hediye. Onları özel bir kutuda saklar. Her biri ona minik kapıyı, minyatür yaratıkları ve birlikte çözdükleri eşleşen çift sorununu hatırlatır. İşe yaramaz gibi görünen şeylerin şaşırtıcı amaçları olabilir. Ve bazen en güzel maceralar kayıp bir çorapla başlar.